

ashes are מותר בהנאה, so seemingly this object has value, for it can be burnt, and then it can be used, nevertheless since when he is מקדש her with these איסורי הנאה, it was not burnt and being איסורי הנאה they are currently worthless, therefore she is not מקודשת, since she did not receive a שוה פרוטה –

קדושי אשה באיסורי הנאה clarifies this ruling regarding תוספות

ואפילו אי דבר הגורם לממון כממון דמי⁶ ומעל⁷ -

And even if we maintain (like ר"ש) that **something which causes a monetary loss is the equivalent of money, and therefore he is מעל** if he ate הקדש בפסח, nevertheless even ר"ש would agree that המקדש אשה באיסורי הנאה אינה מקודשת –

תוספות differentiates between the two cases:

לא דמי דהתם חזי לאחר הפסח כמו שהוא בעין -

They are not similar for there (by האוכל המץ של הקדש בפסח) **this very same** המץ איסור⁸, however by המקדש באיסורי הנאה, this איסור⁹ the way it is now will never be מותר בהנאה unless it is burnt and becomes ashes (which is something entirely different from its present state); this is not considered a דבר הגורם לממון.

תוספות offers an alternate difference between דבר הגורם לממון and המקדש באיסורי הנאה:

ועוד יש לומר הא דאין מקדשין באיסורי הנאה -

And additionally, we can say; this rule that אין מקדשין באיסורי הנאה, even if we maintain דמי כממון לממון – דבר הגורם לממון

היינו היכא דלית ביה שוה פרוטה לכשיהא אפר -

Is in a case where it will not be worth a פרוטה when it turns into ashes; however if the ashes will be worth a פרוטה she will be מקודשת if we maintain דמי כממון לממון

תוספות asks:

ולתירוץ קמא⁸ קשה הא חזי בעיניה שלא כדרך⁹ הנאה:¹⁰

However there is a difficulty according to the first answer; but איסורי הנאה **are fit to be used as is** if it is used **שלא כדרך הנאה**. Our תוספות does not answer this last

⁶ See the גמרא on the עמוד ב' that if we maintain דמי כממון לממון דבר הגורם לממון then if one eats הקדש בפסח he is מעל, for since this המץ would be מותר בהנאה after פסח, so by eating it now during פסח (where it has no value, nevertheless), since you are causing a loss of value for after פסח (it is גורם a loss of ממון), it is considered דמי כממון and you are מעל.

⁷ Seemingly the same should apply to המקדש באיסורי הנאה since this איסור הנאה will be permitted after it is burnt it should be considered a דבר הגורם לממון and she should be מקודשת.

⁸ The first answer was that דמי כממון לממון דבר הגורם לממון is only if it is גורם לממון the way it is now (without burning it).

⁹ See the גמרא on כד, that there is no מלקות if one derives benefit from הנאה not in the usual manner. Here too the woman can have הנאה from this איסורי הנאה if she does it כדרך. See 'Thinking it over'.

¹⁰ However there is no difficulty according to the second תירוץ, because (presumably) it is not worth a פרוטה if it is used שלא כדרך הנאה.

question.

SUMMARY

The value of הקדש is assessed at its current state, not what it will be worth after it changes (by being burnt, etc.) even if we maintain לממון כממון דמי. Alternately we consider its value when it is burnt (provided it is a פרוטה).

THINKING IT OVER

Tosfos asks that a woman should be מקודשת with איסורי הנאה since it is ראוי if she uses it שלא כדרך הנאה.¹¹ However even though one is not מדאורייתא if it is לא איסור מדרבנן, nevertheless there still remains an איסור מדרבנן, so how can she derive any benefit from this איסורי הנאה?¹²

¹¹ See footnote # 9.

¹² See מלא הרועים and ראש יוסף.